

NGƯỜI THỨ TÁM

*Đêm Cuối Cùng
Của Tử Tội*

tiểu thuyết gián điệp

(QUYỂN THƯỢNG & HẠ ĐỒNG CHUNG)

HÀNH ĐỘNG xuất bản

Lời chú thích : Tác giả trân trọng nhắc lại là một câu dựa vào thực tế địa lý và thời sự, các nhân vật và tình tiết của bộ truyện gián điệp này chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Vạn nhất có sự trùng hợp với sự việc đã xảy ra, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của người viết.

I

Chiếc ghế điện

Bờ hơi ướt đầm, Bờrin giật mình tỉnh dậy. Suốt đêm không ngủ, mãi đến gần sáng mới chợp được mắt thì cơn ác mộng hiện ra. Y mơ thấy đầm tâu trên một giòng sông đen kịt như hắc ín, những con thuyền luồng nhầy nhựa, kính tòm, đua nhau róc rĩa thân thể của y. Đột nhiên, một rặng núi to lớn, đá nhọn chĩa ra tua tủa, chạy xô tới, sấm sét nổ đùng đùng, tia lửa bắn ra, quyen lấy người y, đốt cháy như cây đuốc tâm xăng.

Bờrin thét lên một tiếng hãi hùng. Theo thói quen, y đưa tay trái lên xem giờ : nơi y thường

đeo chiếc đồng hồ vàng 10 ca-ra, nạm hạt soàn óng ánh, chỉ còn lại một vết dài trắng bệch, nổi bật trên nền da nâu sẫm. Bôrin sức nhớ y đang ở trong khám, trong khu tử hình lạnh lẽo và ghê rợn của nhà lao Sing Sing, gần bến tàu Nữ ưóc. Từ ngày bị giam trong khu tử hình, đợi ngày lên ghế điện, y mất hẳn ý niệm về thời gian. Ngọn đèn vàng ệch treo ngoài hành lang được bật ngày đêm; lúc nào mí mắt cũng nặng trĩu song y không tài nào ngủ nổi.

Có tiếng chân người và khóa cửa rón rêng. Một người gác đẩy cái xe nhỏ chở thức ăn nóng hổi tới. Nhìn tách cà phê bốc khói nghi ngút, Bôrin làm bầm : sáng rồi.

Rồi y thở dài, một giọt nước mắt lăn trên gò má xương sần. Sáng rồi ! Còn mấy giờ nữa, Bôrin sẽ bị dẫn lên ghế điện. Trưa qua, y được đưa tới «phòng đợi» này, một xà lim nhỏ, tường bằng thép sơn những màu mát mắt. Bôrin bỗng thêm được trở lại phòng số 13, nơi y bị giam gần sáu tháng trường. Cũng như các xà lim khác trong khu tử hình, phòng 13 sâu 3 th 60, rộng 2 th 70, trần quét vôi xanh nhạt, chân tường cần gạch nâu, đồ đạc gồm một cái giường xinh xắn trắng muốt, cái chậu rửa mặt, cái bàn nhỏ trên có mấy cái ly bằng giấy, một xếp giấy và một cái bút chì.

Con số 13 làm Bôrin liên tưởng tới văn phòng chỉ huy trung ương tại Mạc tư khoa. Tổng hành doanh Smerch cũng ở số nhà 13. (1) Phòng bí mật

(1) Smerch là *Smiert Spionam* (tử hình đối với gián điệp), cơ sở sát nhân ghê gớm của gián điệp Xô viết, đóng tổng hành doanh tại số 13, đường *Stretnska Uliisa*, Mạc tư khoa, có 40.000 nhân viên nam nữ hoạt động khắp thế giới.

nhất ở lâu hai cệng sơn màu xanh oliu như trần xà lim Sing Sing, khác một điều là nền nhà được lót thảm len sặc sỡ đắt tiền, và ở góc phòng có một cái bàn vĩ đại bằng gỗ qui, lợp nhung đỏ, bên cạnh là tám cái ghế da, một cái bàn dài dùng cho các phiên họp, và bốn bức ảnh khung mạ vàng treo ngay ngắn trên tường. Đó là văn phòng đại tướng G (1) người cầm đầu Smerch.

Bôrin là nhân viên Smerch. 18 tháng trước, y được gọi tới tổng hành doanh. Tướng G— người có lông mày sâu róm, mắt cú vọ, đầu cao nhọn thín như hòn bi—chăm chú nhìn y rồi nói, giọng lạnh như đồng :

— Thiếu tá Bôrin, tôi rất hài lòng về những tiến bộ của anh trong thời gian huấn luyện đặc biệt tại Kuchino (2). Ngày mai, anh sẽ lên đường sang Mỹ, anh không còn là thiếu tá Bôrin nữa mà là trung sĩ Bôrin, làm tài xế cho tuy viên không quân tại sư quán Liên bang Xô viết. Nếu công tác tôi giao cho anh được hoàn thành, anh sẽ được vinh thăng đại tá.

Bôrin đứng nghiêm chào tướng G. Một tuần sau, Bôrin trở thành bác tài ngày ngọ trong sư quán tại Hoa thịnh đốn. Nhiệm vụ của Bôrin được thu vòn vẹn vào một giọng chữ đánh máy : tìm mọi cách để biết những người Việt nao làm việc tại tổng

(1) Đó là tướng *Grubozabovschikov*. Tướng *Grubo* hiện vẫn lu tổng giám đốc Smerch.

(2) Tức là Kuchino, trường huấn luyện do thám thâm nhập, ở vùng phụ cận thủ đô Nga số, Mạc tư khoa.

hành doanh tình báo Mỹ C. I. A. và họ đã bị mất liên lạc với ai ở Hà nội để lấy tài liệu. Bôrin có đủ khả năng để làm việc này, vì y nói tiếng Việt rất giỏi. Điều đó không lạ, cha y người Nga, mẹ là người Việt. Là thủy thủ trên một chiếc tàu buôn Sô viết, đi lại trên biển Nam hải, cha y cũng là nhân viên do thám cho Smerch. Trong thời gian hoạt động tại Hà nội, cha y ăn ở với một thiếu phụ Việt rồi đẻ ra y. Sau thế chiến, gia đình Bôrin về nước, y trở thành công dân Nga. Lớn lên, y gia nhập Smerch và tông sự trong ban Việt vụ, ban chuyên về các vấn đề Việt nam.

Sau nhiều ngày dò xét khôn ngoan, y phăng ra tung tích một người Việt, nhân viên CIA. Một đêm tối trời, Bôrin mò đến nhà riêng, một căn nhà lầu kín đáo ở ngoại ô Hoa thịnh đốn. Bôrin dùng tiền bạc và lời đường mật dụ dỗ. Người ấy nhận lời. Trong buổi gặp gỡ để trao tài liệu đầu tiên, diễn ra tại một công viên tối om, Bôrin cùng đi với viên tùy viên không quân. Bôrin không ngờ mắc mưu công an FBI : nhận tài liệu xong, y vào một hộp đêm gần đấy để chuyển cho người tùy viên không quân thì bị công an ập vào bắt. Y lúnh quính chưa định xử trí ra sao thì đèn điện vụt tắt. Tiếng súng nổ ròn. Đèn bật lên, một cảnh sát viên bần đống phục nằm chết trong vũng máu. Ai bắn, Bôrin không biết. Người tùy viên không quân đã biến mất. Công an dò rết cho Bôrin là hung thủ mặc dầu y không bắn. Y khai trước tòa y không mang súng trong mình song quan tòa không tin. Và y bị kết án tử hình. Bôrin còn nhớ

rõ mồn một những giòng chữ đen ghi trong án lệnh :

«Nay ra lệnh cho các viên chức khám đường Sing Sing thi hành bản án này đối với Anátát Bôrin, đúng theo luật định. Anátát Bôrin phải bị hành quyết trong khám đường...»

Tử-tội Bôrin thở dài ảo não. Là nhân viên Smerch, y thừa hiểu chính phủ Sô viết không bỏ giờ giờ ngón tay trở lên bảo vệ cho y. Đó là luật hành nghề. Song Bôrin vẫn hy vọng. Từ mấy năm nay, nhiều phạm nhân gián điệp đã được trao đổi giữa Nga và Mỹ. Bôrin hy vọng tương-G sẽ nhấc máy điện thoại có ghi chữ V. Ch (1) màu trắng lên, gọi cho điện Cẩm linh, yêu cầu bộ Ngoại giao can thiệp cho y. Trong thời gian bị giam giữ, Bôrin đã gặp phó lãnh sự Sô viết hai lần, lần nào y cũng được nghe những lời hứa đầy hy vọng.

Nhưng rồi Bôrin được giải về Sing Sing. Chiếc xe bit bùng chờ tử-tội trên xa lộ, dọc giòng sông Hôtson (2) hùng vĩ. Mùi nước sông thơm thơm bay vào mũi Bôrin. Bên tai, y nghe thoang thoang tiếng âm âm của cọn tàu chạy vào thị trấn Nữ ước. Y muốn trốn, song chân bị xiềng, tay xích chặt vào một công an viên, nét mặt li lợm. Trên băng trước là người tài xế và hai công an viên

(1) V. Ch. là Vysokochastoty, điện thoại siêu tần số. Mạc tư khoa có chừng năm chục máy điện thoại siêu tần, liên lạc giữa các viên chức cao cấp, mọi điện đàm đều được thấu thanh, song không ai nghe trộm được.

(2) Hudson.

đã ăn tôm chiên, xà lách và uống rượu vang đỏ với y trong đêm vợ chồng xa nhau, chồng đi Mỹ, vợ về quê ở Hà Nội. Nước mắt đầm đìa hai má, Bôrin nhớ tới người đàn bà mảnh khảnh, lông mày thanh như vẽ, hàm răng đều trắng muốt. Tên nàng là Lê Vương Lệ. Nàng không biết y là nhân viên gian điệp Smerch. Đêm qua Bôrin viết thư cho vợ. Viết xong, y xé đi vì y không muốn làm nàng bị liên lụy. Trong một phút phẫn nộ, Bôrin chỉ trích thái độ bạc bẽo của nhà cầm quyền Xô viết. Họ đã đưa y vào chỗ chết một cách tàn nhẫn.

Người gác đưa thức ăn vào thấy Bôrin gục đầu vào hai tay bèn lặng lẽ đi ra. Bên ngoài, nhân viên khám đường đang lặng lẽ sửa soạn cuộc hành quyết. Linh mục đã ngồi ở phòng đợi, tay đặt trên cuốn thánh kinh. Người thợ điện đeo cà vạt đen đi vào phòng ghế điện. Y đứng lặng một phút, ngắm chiếc ghế ba chân, trông hao hao như ghế nha y. Khi tử tội ngồi vào, ghế sẽ ngã về phía sau, những sợi giây da to lớn sẽ cột tay chân y lại. Con dao điện được kéo lên, hai ngàn vôn truyền vào người tử tội. Năm giây sau, điện hạ xuống một ngàn vôn. Năm giây nữa, xuống năm trăm vôn. Trong sáu phút, tử tội chỉ còn lại cái xác không hồn.

Trong xà lim, Bôrin cũng đang nghĩ tới lúc bị trói vào ghế. Chết bằng điện có lẽ sướng hơn chết bằng hơi ngạt, mấy viên độc được xi a nuya được bỏ vào thùng át xít trong phòng đóng kín. Có lẽ còn sướng hơn cả chết treo, bước 13 bậc, dúi đầu vào thông lọng, thập gỗ bị giựt tụt xuống, cổ mắc tòn teng trong giây thừng ni lông, xương cổ vỡ

nát, lưỡi lè ra màu tím góm ghê. Tuy nhiên, nếu máy điện riêng của nhà lao bị hỏng, phải dùng điện cao thế ngoài đường trên 2.600 vôn, Bôrin sẽ có thể cháy đen như thịt nướng trên than hồng.

Bôrin lấy khăn mặt lau mồ hôi. Y từ chối không tiếp linh mục. Tâm trí y đang nghĩ tới một người. Người đó là phó lãnh sự Xô viết.

Cửa xà lim mở toang. Bốn người lực lưỡng tiến vào, sơ mi trắng, giày đen màu xanh, để học chì, khi hữu sự, có thể biến thành khí giới đặc lực. Giám thị trưởng nói với Bôrin, giọng bình thản :

— 7613. Đến giờ rồi.

Bôrin đứng dậy, mắt y hoa lên. Y cố trấn tĩnh để khỏi ngã xuống. Hai người xóc nách diu y ra phòng ghế điện. Nhìn thấy ghế, y nhắm nghiền mắt lại. Trong hai phút nữa, tử thần sẽ đến cướp y. Biết không còn hy vọng nữa, y bặm môi lại, cố nén khơi khóc òa lên. Dầu sao y cũng là thiếu tá của sở gián điệp Smerch.

Bôrin liếc nhìn mọi người. Một mùi khét đặc biệt từ phòng ghế điện xông vào mũi tử tội. Đột nhiên, có tiếng chân người chạy rầm rập. Một viên giám thị hốt hải mở toang cửa sắt ngoài hành lang kêu to:

— Thông thả.

Bôrin giật mình. Da mặt y đang xanh mét trở nên hồng hào. Văn phòng thống đốc vừa gọi giây nói tới. Hừ via ! Cuộc hành quyết được hoãn lại. Hai nhân viên FBI tiến đến gần Bôrin :

— Chào ông. Ông có phải là Bôrin không ?

Đĩ nhiên, tử tội không là Bôrin còn ai nữa ? Bôrin sững sờ trước câu hỏi bất thần.

— Mời ông đi theo chúng tôi, xe hơi đang chờ ngoài cửa.

Bôrin hỏi, giọng yếu ớt :

— Đi đâu ?

— Đi tới tòa đại sứ Xô viết.

Bôrin khựng người một giây. Rồi như cây gỗ, y ngã lảo đảo xuống đất bất tỉnh.

Bên ngoài, trời trong không một gợn mây.

Hăm bốn giờ trước khi Bôrin bị đưa sang phòng hành quyết, một hội nghị quan trọng diễn ra tại số 13, đường Stretenska Ulitsa, Mạc tư khoa, dưới quyền chủ tọa của đại tướng G. Ngoài tướng G. ra còn có hai tướng lãnh khác, đại diện cho công an KGB và sở tình báo RUMID của bộ Ngoại giao.

Phiên họp kéo dài trong một tiếng đồng hồ. Mọi người đều nói nhỏ, dường như sợ lọt âm thanh xuống con đường phía dưới vắng tanh, đầy binh sĩ võ trang đứng gác. Cửa tọa lục tục ra về, tướng G. ở lại một mình trong văn phòng, uốn ngực đầy huy chương, tay xoa lên đầu nhăn nhúm. Cửa kẹt mở, một sĩ quan phụ tá tiến vào chờ lệnh. Tướng G. hất hàm :

— Mang hồ sơ Bôrin lên đây.

Tướng G. châm lửa, rít một hơi thuốc Vônga⁽¹⁾ thơm phức. Đoàn, ngồi xuống bàn, uống một ly nước lạnh, giở cái bia màu vàng trên góc có một ngôi sao đỏ và hai chữ S.S. ⁽²⁾ ra coi. Bên trong có một

⁽¹⁾ Moskwa-Volga, một thứ thuốc lá thơm của Nga số.

⁽²⁾ S.S. là viết tắt của danh từ Sovershennoe Sekretno, tức là tối mật.

xếp ảnh và một hồ sơ đánh máy chữ đen chi chít. Tướng G. ngắm tấm hình toàn thân của thiếu tá Bôrin. Đó là một thanh niên cao thước bảy, gầy guộc, xương lưỡng quyền nhô lên, yết hầu lộ ra ngoài, mắt sâu trũng, lông mày thưa, tóc ngắn, ngón tay dài thập bút. Bức hình chụp Bôrin đứng bên một tạp báo ở Nữ ưóc.

Tướng G. nhún vai đọc hồ sơ :

« Bôrin sinh ngày 13-7-1940 tại Hà nội, Bắc Việt. Đã theo học trường đại học Lenin và Kuchinô. Gia nhập Smerch ngày 4-9-1960, tổng sự tại ban Việt vụ. Vợ là Vương Lệ, người Việt, hiện làm việc tại bộ Ngoại giao nước Việt nam dân chủ cộng hòa. Bôrin thành hôn với Vương Lệ ngày 2-2-1960 tại Mạc tư khoa. Tuy đã gia nhập đảng Cộng sản và lập nhiều thành tích tốt đẹp, Vương Lệ vẫn chưa đoạn tuyệt được với quá khứ tiểu tư sản do liên hệ gia đình để lại. Cũng vì lý do này, Sở đã đưa Vương Lệ về Hà nội, sống xa chồng, trong khi Bôrin công tác tại Hoa kỳ. »

Chất lưỡi ra về chán nản, tướng G. mở qua trang khác. Đó là bản báo cáo của ban Y khoa đặc biệt. Bản báo cáo về Bôrin như sau : « Tuân lệnh đại tướng, Bôrin đã được giải phẫu ngày 8-11-1963. Cuộc giải phẫu đã thành công, tuy nhiên bình thoảng, y bị nhức đầu và khi nào bị xúc cảm mạnh thì ngất đi. Đại để những biến chứng nhỏ này không làm phương hại tới sức khỏe của Bôrin, và dịch không thể biết được. Sau khi dưỡng bệnh một tháng tại Hắc hải, y được đưa về Kuchinô, theo lớp huấn luyện cấp tốc. Trước ngày qua Mỹ, y đã có

một sức khỏe hoàn toàn.»

Tướng G. hít một hơi thuốc Vônga nữa rồi làm nhăm đọc bức điện do đại sứ Sô viết từ Hoa thính đến đánh về hồi đêm.

«...Vâng lệnh bộ Ngoại giao, tôi đã đích thân tới gặp ngoại trưởng Mỹ Rốt (1). Rốt phải qua Ba lê và Luân đôn nên mặc dầu tôi hối thúc nhiều lần mãi đến hai tuần sau tôi mới được gặp Rốt. Vì sự đình hoãn này, công việc điều đình phải bị chậm trễ. Mở đầu câu chuyện, tôi nói với Rốt về sự giao hảo ngày một tốt đẹp giữa Hoa kỳ và Liên bang Sô viết. Rốt lấy làm vui sướng. Nhưng đến khi tôi đề cập tới vụ Bôrin thì Rốt sa sầm nét mặt. Ông ta cho biết tuy giữa hai quốc gia có sự thông cảm, việc xét lại bản án của Bôrin rất khó khăn; vì lẽ tòa án ở Mỹ là cơ quan biệt lập, không tuân theo lệnh hành pháp.

«Tôi mỉm cười đáp là nếu tòa án Mỹ biệt lập, tại sao Gubit-sép (2) bị xử 15 năm tù mà bộ Ngoại giao Mỹ lại can thiệp cho miễn nghị và hồi hương, tại sao Aben (3) bị 30 năm tù lại được đem đổi với Paôrt (4). Ngoại trưởng Rốt ngồi im một lát

(1) Dean Rusk.

(2) Tức là Valentin Gubishev, nhân viên Sô viết tại Liên hiệp quốc, bị bắt quả tang nhận tài liệu mật của Judith Coplon, nhân tình người Mỹ.

(3) Tức đại tá Abel, trùm do thám Sô viết tại Mỹ.

(4) Tức đại úy không quân Gary Powers, lái chiếc U-2 thám thính bị bắn rơi trên đất Nga, bị lên án 10 năm tù, sau được đổi với đại tá Abel.

rồi trả lời là vụ Bôrin ở ngoài quyền hạn của ông, ông còn phải trình lên tổng thống Dônson. Tôi nói là ngày hành hình Bôrin đã tới, tôi cần biết dứt khoát quyết định của chính phủ Mỹ.

«Ba giờ sau, tôi được mời gặp tôi bộ Ngoại giao. Ông Rốt cho biết là tổng thống Dônson đồng ý vì không muốn làm mất lòng chính phủ Liên xô. Tuy nhiên, điều kiện đưa ra lại quá nặng nề. Ông Rốt nói rằng Bôrin sẽ được ân xá và hồi hương với điều kiện là 5 người Mỹ bị cầm tù ở Bắc Việt phải được trả tự do, ngoài ra về phí tổn, Liên xô phải trả 1 triệu đô la.

«Tôi tỏ sự bất mãn trước điều kiện quá khắc nghiệt của chính phủ Mỹ, thì ông Rốt nói : — Tôi chỉ có nhiệm vụ chuyển tới ông quyết định của tổng thống Dônson sau phiên họp của Hội đồng Nội các. Nội đoạn, ông Rốt đứng dậy cáo từ, viện cớ phải đi dự một phiên nhóm quan trọng của Bộ.

«Tôi xin đình sau đây bản tường thuật tỉ mỉ về hai cuộc tiếp xúc với ông Rốt. Tôi cũng trình là chính phủ nên xét lại vụ Bôrin, vì tôi thiên nghĩ Bôrin chỉ là một sĩ quan trung cấp, không mấy quan trọng. Trong khi hành sự, y lại phạm một lỗi lầm không tha thứ được, đó là hốt hoảng rút súng hạ sát nhân viên FBI. Tôi xin đề nghị bác bỏ những điều kiện quá đáng của chính phủ Mỹ.»

Tướng G. ném bức điện sang bên, cười khinh miệt :

— Hừ, đồ ngu như bò.

Chợt nhớ ra, tướng G. lăm lăm một mình :

— Hừ ngu cũng phải. Vì hừ có biết quái gì về Bôrin. Đặt điều kiện phóng thích năm người,

và nộp một triệu đô la, chứ gấp mười lần như vậy ta cũng nhận.

Tướng G. ấn nút, ra lệnh cho bí thư :

— Đành gấp một mặt điện cho đại sứ của ta ở Hoa thịnh đốn. Nói là chính phủ hoàn toàn chấp thuận các điều kiện của ngoại trưởng Rốt. Nội ngày nay, năm người Mỹ sẽ được thả. Một triệu đô la sẽ được chuyển tới s. quán Mỹ ở Mạc tư khoa.

Tướng G. cười khà, ra vẻ thỏa mãn. Chợt nhìn đồng hồ, tướng G. hỏi bí thư.

— Nguyễn văn Kinh đến chưa ?

Bí thư, một sĩ quan nét mặt khắc khổ, cung kính đáp :

— Thưa đại tướng, ông ta ngồi đợi đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi.

Tướng G. ngoắt tay :

— Đưa y lên đây.

Nguyễn văn Kinh là đại sứ Bắc Việt tại Mạc tư khoa. Y bước nhẹ lên tám thăm lên sặc sỡ, sớ kính động bầu không khí trang trọng của tổng hành doanh Smerch. Trên tường, bức ảnh tướng Sêrốp, bộ trưởng An ninh, nhìn y bằng con mắt tóe lửa. Y cúi đầu chào tướng G. Không cần bắt tay, tướng G. nói một hơi :

— Tôi gọi đồng chí tới đây để cho đồng chí biết rằng Smerch rất bất mãn về sự ấu trĩ của nền tình báo Bắc Việt. Trong vòng ba tháng qua, hai nhân viên bị bại lộ ở Hồng Kông, ba cơ sở lớn ở Nam Việt bị phá vỡ một cách thảm hại.

Nhìn giữa mắt đại sứ Bắc Việt, tướng G. hỏi, gay gắt :

— Vụ mất tài liệu đi đến đâu rồi ?

Nguyễn văn Kinh rụt rè :

— Thưa đại tướng... tài liệu trong bộ Ngoại giao vẫn bị mất và phản gián Hà nội chưa tìm được đầu mối.

Tướng G. nghiêm nét mặt :

— Tôi sẽ tìm cách cứu các đồng chí một lần nữa. Đồng chí hãy báo ngay cho thủ tướng Phạm văn Đồng biết một phái đoàn Smerch sắp đi Hà nội, cùng với Bôrin.

Mắt Nguyễn văn Kinh sáng lên :

— Thưa, thiếu tá Bôrin bị kết án tử hình và giam tại Sing Sing.

Tướng G. đập tay xuống bàn :

— Phải, Bôrin. Bôrin là án nhân của các đồng chí.

Tướng G. lặng lẽ châm thuốc Vônga. Cửa phòng được khép lại nhẹ nhẹ. Chuông điện thoại reo lên. Đầu giây có tiếng nói chắc nịch :

— Đây là tướng Sêrốp. Yêu cầu đồng chí G. tới văn phòng tôi ngay để thảo luận về vụ Bôrin.

Gác điện thoại xuống, tướng G. vỗ vào đùi đánh đét, dáng điệu hể hả :

— CIA, lão Hoàng, ngày tận số của bọn mi đã tới.

*